

Segona setmana d'Advent

(10 de desembre: [Is 40,1-5.9-11](#); [2Pe 3,8-14](#); [Mc 1,1-8](#))

La quietud en la meditació és, malgrat les aparences, el carril ràpid de l'esperit. Sense adonar-nos, estem fent molt camí i no en som conscients fins que ens adonem que no hi ha volta enrere. Les persones deixen de meditar per diversos motius. Un és la impaciència; un altre és la por d'anar massa ràpid. L'Advent és una oportunitat per reajustar la nostra consciència en aquesta dimensió estranya i fluida del temps en què vivim i morim cada dia. L'amor dur pot ser aquest toc d'atenció.

Avui, Isaïes sembla captivat per la tendresa fonent de Déu. És diferent, però no incompatible, amb l'èmfasi que la setmana passada posava en la dolorosa alienació entre l'ésser humà i la divinitat. En realitat res no és incompatible amb Déu. Com més gran sigui la diferència, més profund serà la paradoxa que es resol, i llavors més gran es el goig de veure units els oposats. Però, ¿el pastor diví? Si alguna vegada us heu trobat amb un pastor prop de les seves ovelles, és possible que us hagi sorprès el seu comportament. D'una banda és dur, insensible, masculí; d'altra banda és dolç, atent i maternal, fins i tot envers el caganius més dèbils del seu ramat.

A l'evangeli d'avui coneixem a un altre profeta, Joan Baptista, l'últim dels precristians, de la mateixa edat que Jesús. La tradició se l'ha imaginat pelut, sense rentar i empenyat, ascètic i denunciant la corrupció i la hipocresia. Potser hi ha més que això. Els profetes són característicament hipersensibles, solitaris, disfuncionals i poques vegades fan arribar el seu missatge sense ofendre a les persones de totes bandes.

Però la seva intenció (la del veritable profeta) és amable: és la salut i el benestar dels altres. La crida a canviar el nostre pensament i la forma de veure les coses; i ajustar el nostre estil de vida a aquesta nova forma de ser és dolorosament amable. Les persones que van sortir al desert per escoltar a Joan li van preguntar: "Què hem de fer?" Estaven discretament desesperats, com ho solem estar nosaltres, més del que ens pensem.

No hi ha res que inconscientment ens horroritzi més que entreveure com la nostra vida s'esmuny sense sentit, sense descobrir el que realment havíem de fer amb ella, intentant evitar que la consciència acusadora dels nostres errors i del nostre autoengany surti a la superfície de les onades de la nostra consciència. Els profetes ho treuen a la llum.

Però la tensió entre la paciència i la urgència es pot resoldre, tal com veiem avui a la carta de Pere: "Per al Senyor tant és un dia com mil anys". Si veiem això, llavors dues meditacions al dia semblen més factibles. John Main va dir (profèticament) que això era el mínim. Fins i tot si es necessita un mil·lenni per comprendre-ho i complir amb això, aquesta és una veritat que sempre val la pena escoltar.

El profeta se'ns pot aparèixer aquesta setmana que ve de moltes maneres. Sigui quina sigui la forma exterior, dura o suau, l'efecte hauria de ser el mateix: fer que l'indici de la urgència de la vida duri una mica més, fins que mirem incessantment la veritat sobre nosaltres als ulls. Tal vegada sigui dur, però no deixarem de sospirar alleugerits que per fi la veritat ha sortit a la llum i que podem parar de fingir.